

Nekenčiamas be priežasties

"Taip atsitiko, kad išsipildytų žodis, užrašytas jų įstatyme: 'Jie nekenė manęs be priežasties'".

Jono 15:25

Jėzaus laikų religinis pasaulis jo nekenė ir galiausiai nužudė. Jie nekenė Jo, nes Jo gyvenimo būdas prieštaravo jų gyvenimo būdai. Savo pasiaukojimo pavyzdžiu Jis pasmerkė jų savanaudiškumo būdą, o savo mokymu atskleidė jų populiarias klaidas ir mokė nepopuliarių tiesų.

Mūsų įžanginio teksto žodžius, paimtus iš Ps 69, 4, Jėzus pasakė savo mokiniams paskutinėmis savo žemiškosios tarnystės valandomis. Jis žinojo, kad jie netrukus patirs kančią ir sielvartą, todėl stengėsi paruošti jų širdis ir protus netrukus laukiantiems įvykiams. Jis norėjo, kad jie nesukluptų, bet būtų pasirengę priimti Šventąją Dvasią per Sekmines ir naudotis nuostabiomis dangiškojo pašaukimo privilegijomis. Hebrajams 3,1

Pasaulio panieka

Jėzaus tarnystės metu mokiniai sužinojo, kad buvimas kuklaus ir nuolankaus Jėzaus sekėju neatnešė jiems tuometinio religinio pasaulio palankumo. Pasitaikydavo atvejų, kai minios būriavosi aplink savo mylimą Viešpatį, tačiau dažnai paaiškėdavo, kad jų motyvas buvo bet kokia materialinė ar kūniška nauda, kurią jie tikėjosi iš Jo gauti. Tik nedaugelis buvo suinteresuoti ištikimais Juo sekti ar pasiryžti aukotis, kad taptų Jo mokiniais. Jn 6, 26 ir 27 bei 60 ir 66

Kai atėjo laikas Jėzų nukryžiuoti, mokiniai neabejotinai tikėjo, kad jis kaip nors išvengs mirties ir galės imtis Izraelio vadovo ir karaliaus vaidmens. Jie buvo susipažinę su pranašo Izaijo žodžiais, kuris apie Mesiją rašė: "Jo valdžiai ir taikai nebus galo". (Izaijo 9, 7). Tačiau jie nežinojo, kad pirmiausia Jam reikėjo kentėti ir mirti už pasaulį, kad išsipildytų nuostabios pranašystės, susijusios su Jo karalystės šlove. Tai buvo jų viltis kartu su Mokytoju dalyvauti Jo šlovėje, kuri, kaip jie tikėjo, jau buvo netoli.

Jėzus turi mirti

Jėzus neslėpė nuo mokinių, kad netrukus ateis Jo mirtis. Iš Šventojo Rašto pasakojimo sužinome: "Nuo to laiko Jėzus ėmė aiškinti savo mokiniams, kad Jis turi eiti į Jeruzalę ir daug kentėti nuo vyresniųjų, aukštųjų kunigų ir Įstatymo mokytojų, būti nužudytas ir trečią dieną prisikelti". (Mt 16, 21). Nors Jėzaus pareiškimas buvo aiškus, Jo pasekėjai turėjo manyti, kad tai, ką Jis pasakė, turi kažkokią kitą prasmę.

Jėzus žinojo, kad mokiniai vis dar žvelgė į savo mokinstės privilegijas iš materialinės naudos ir šlovės, kurią jie tikėjosi pasiekti būdami su Juo, pozicijų. Jis taip pat žinojo, kad po Sekminių jie bus persmelkti Šventosios Dvasios supratimo. Tačiau dabar jie negalėjo susitaikyti su tuo, kad jų Viešpaties mirtis iš tikrųjų įvyks.

Jėzaus sekėjai nekontentė

Mokiniai mylėjo savo Mokytoją ir buvo įsitikinę, kad Jis yra Dievo paskirtas Mesijas, tačiau jie dar nesuprato, kad Jo tarnystė bus susijusi su kančia ir mirtimi, o tik po to ateis šlovė ir garbė. Vėliau Petras rašė: "Jie stebėjosi, apie kokį laiką ar situaciją kalbėjo juose esanti Kristaus Dvasia, kai iš anksto

pasakojo jiems apie Kristaus kančią ir po jos ateisiančią didžiąją šlovę". 1 Petro 1, 11.

Mūsų pateiktoje Šventojo Rašto ištraukoje Jėzus pripažino, kad buvo nekenčiamas be priežasties, ir paaiškino: "Pasaulis mylėtų tave kaip savą, jei jam priklausytum, bet tu neb esi pasaulio dalis. Aš išsirinkau tave iš pasaulio, todėl jis tavęs nekenčia. Ar atsimeni, ką tau sakiau? 'Vergas nėra didesnis už šeimininką'. Kadangi jie persekiojo mane, natūralu, kad persekios ir jus. Ir jei jie būtų klausę manęs, jie būtų klausę ir tavęs. Jie visa tai darys jums dėl manęs, nes atmetė tą, kuris mane siuntė". Jono 15, 18-21

Mokytojas taip pat perspėjo: "Bet ateis laikas - jis jau čia pat, - kai jūs išsisklaidysite ir kiekvienas eisite savo keliu, palikdami mane vieną. Tačiau aš nesu vienas, nes Tėvas yra su manimi. Visa tai jums pasakiau, kad turėtumėte manyje ramybę. Čia, žemėje, jums teks patirti daug išbandymų ir sielvarto. Bet būkite ramūs, nes aš nugalėjau pasaulį". Jono 16, 32 ir 33

Verta pastebėti, kad ne tiek įspėjimas apie būsimą išsklaidymą ir persekiojimą turėjo suteikti mokiniams ramybę ir gerą nuotaiką, kiek tai, kad jie suprastų

tikrąją jo prasmę, kai jis ateis. Tada jie supras, kad jiems teko didžiulė privilegija kentėti kartu su Jėzumi. Jis norėjo, kad jie žinotų, jog Jis nugalėjo pasaulį ir kad ir jiems bus suteikta jėgų nugalėti pasaulį, jei jie ir toliau bus Jo mokiniai. Turėdami šį pažadėtą pergalės užtikrinimą, jie galėjo džiaugtis, nepaisydami pasaulio pasipriešinimo ir persekiojimų. Žinojimas, kad kenčia kartu su savo brangiu Viešpačiu, suteiktų jiems drąsos ištikimai tęsti kelionę.

Nugalėtojai

Iš Jėzaus gyvenimo, tarnystės ir mokymo pavyzdžio aišku, kad krikščionio gyvenimas yra kova su pasipriešinimu. Vyksta nuolatinė kova, kurioje mes kovojame su grėsmingais priešais, kurie mus įveiktų, jei mums nebūtų suteikta dieviškos jėgos juos įveikti. Šėtonas, velnias, yra didysis krikščionio priešininkas, o jo sąjungininkai - pasaulis ir mūsų puolęs kūnas. (1 Pt 5, 8; Jn 17, 14 ir 15; Romiečiams 7, 18). Apaštalas Paulius, kalbėdamas apie save, rašė: „Aš drausminu savo kūną kaip sportininkas, treniruodamas jį, kad darytų tai, ką turi daryti. Kitaip bijau, kad pamokslavęs kitiems, pats galiu būti diskvalifikuotas". 1 Korintiečiams 9, 27.

Terminas "nugalėti" vartojamas apibūdinti krikščionių pergalei prieš velnią, pasaulį ir savo kūną. Blogis yra pasaulio, kurio kunigaikštis yra šėtonas, pagrindas. Todėl Paulius ragino: "Neleiskite blogiui jūsų nugalėti, bet nugalėkite blogį darydami gera". (Rom 12, 21). Jonas taip pat drąsina: "nes kiekvienas, gimęs iš Dievo, nugali pasaulį. Tai pergalė (graikiškai: sėkmės priemonė), kuri nugalėjo pasaulį, - mūsų tikėjimas". 1 Jn 5, 4.

Dievas yra meilė

Dangiškasis Tėvas yra meilės autorius ir jos globėjas per amžius. Tačiau šėtonas yra savanaudiškumo autorius. Šie du principai kariauja vienas su kitu nuo pat žmogaus nuopuolio. Dievo tautą - tuos, kurie ištikimai Jam tarnavo visais amžiais - skatino meilė Jam. Jie vadovavosi Juo ir Jo Dvasia, tuo tarpu dauguma likusios žmonijos per gyvenimąėjo valdomi daugiausia savanaudiškumo principo.

Žmogus buvo sukurtas pagal Dievo paveikslą, ir šio paveikslo pėdsakai tebėra išlikę ir pasireiškia daugelio žmonių gerumo darbais. (Pr 1, 27). Tačiau ne atsitiktiniai geri darbai yra pasaulio ir jo dvasios įveikimas. Tai turi būti atsivertimas iš principo gyventi sau į principą gyventi Dievui ir paskirti savo gyvenimą

Jo tarnystei. Dėl nuodėmės "aš" žmonių giminėje tapo dominuojančiu gyvenimo motyvu. Jis taip įsigalėjo pasaulyje, kad laikomas normaliu gyvenimo būdu. Savanaudiški interesai yra principas, valdantis dabartinį pasaulį, o šėtonas yra "šio pasaulio dievas". 2 Korintiečiams 4,4

Mylėkite vieni kitus

Vienintelis būdas panaikinti savanaudiškumą ir visoje žemėje įtvirtinti meilės principą kaip pagrindinį gyvenimo principą yra Dievo išgelbėjimo planas. Jėzuje turime išsamiausią meilės kaip gyvenimo būdo pavyzdį. Jis ne tik davė mums pavyzdį, bet ir įsakė savo sekėjams mylėti, sakydamas: "Naują įsakymą aš jums duodu, kad jūs mylėtumėte vieni kitus, kaip aš jus mylėjau". Jono 13, 34.

Šios meilės dvasios iki galo nesuprato ir neįvertino turtingas jaunas valdovas, kuriam buvo liepta parduoti viską, ką turi, ir išdalyti vargšams, bet jis nuliūdęs išėjo (Mt 19, 16-22; Lk 18, 18-23). Vadovaudamasis savisaugos įstatymu, jis sukaupe žemiškų gėrybių sau ir nebuvo pasirengęs jomis dalytis su kitais. Mokiniai buvo suglumę dėl Jėzaus patarimo turtingam jaunuoliui, kuris, regis, atspindėjo

beatodairišką visų savanaudiškų interesų atsisakymą.

Tikroji mokinystė

Tada Petras tarė Jėzui: "Mes viską palikome, kad sektume paskui tave! Kas mums tada bus?" (Mato 19, 27). Petras priminė Mokytojų, kad jie, būdami Jo mokiniai, įvykdė sąlygas, kurias Jis norėjo primesti turtingam jaunam valdovui. Jų viskas buvo ne tiek daug, kiek Jo viskas, bet principas buvo tas pats. Atlikę šią auką, jie, savaime suprantama, norėjo sužinoti, ko gali tikėtis mainais. Petro klausimas atskleidžia, kad jis dar neįvertino tikrosios mokinystės dvasios. Galbūt jis tikėjosi, kad gaus ką nors kaip garbę ir prestižą. Užuoat buvęs kuklus žvejys, jis galbūt troško užimti svarbią padėtį Mesijo karalystėje, būti valdovu arba didžiu tarp žmonių.

Jėzus atsakė: "Aš jus užtikrinu, kad kai pasaulis taps naujas ir Žmogaus Sūnus sėdės savo šlovingame soste, jūs, mano sekėjai, taip pat sėdėsite dvylikoje sostų ir teisite dvylika Izraelio giminių. Ir kiekvienas, kuris dėl manęs atsisakė namų, brolių, seserų, tėvo, motinos, vaikų ar turto, gaus už tai šimteriopai daugiau ir paveldės amžinąjį gyvenimą". (Mt 19, 28-29). Iš šios ištraukos neturėtume klaidingai suprasti,

kad Viešpats nori, jog krikščionys aukotų kitus. Būtų neteisinga atimti iš savo šeimų būtinus patogumus ir aprūpinimą. Tačiau tai padarius, perteklius priklauso Viešpačiui.

Paimk savo kryžių

Kai Jėzus pranešė mokiniams, kad keliauja į Jeruzalę, kad ten bus suimtas ir nužudytas, Petras nenorėjo apie tai nė girdėti. "Bet Petras nusivedė Jį į šalį ir ėmė priekaištauti, kad jis taip kalba. "Dangus draudžia, Viešpatie", - tarė jis. "Tau niekada taip neatsitiks!" Jėzus į šį gerai nusiteikusį patarimą atsakė: "Šalin nuo manęs, šėtone! Tu man esi pavojingi spąstai. Tu viską matai tik iš žmogiško, o ne iš Dievo požiūrio". (Mt 16, 22-23). Petras bandė įtikinti Mokytoją, kad šis leistų savanaudiškiems interesams daryti jam įtaką ir neitų į Jeruzalę, kur, kaip žinojo, laukia Jo priešai.

Petras nesąmoningai skatino šėtoną, kuris visada skatina žmones pirmiausia galvoti apie save. Pasaulio, kurio kunigaikštis yra Šėtonas, gyventojai dažniausiai pirmiausia galvoja apie save. Tai yra atviras jų gyvenimo būdas, ir taip buvo nuo Edeno laikų, bet tai nėra Dievo būdas. "Tuomet Jėzus tarė savo mokiniams: "Jei kas iš jūsų nori būti mano

mokinys, turi atsisakyti savo kelio, imti savo kryžių ir sekti paskui mane. Jei bandysite laikytis savo gyvenimo, jį prarasite. Bet jei atiduosite savo gyvybę dėl manęs, ją išgelbėsite". 24 ir 25 eilutės.

Jau tada Jėzus pasiaukojamai aukojo savo gyvybę už visą žmonijos pasaulį. Apskritai dabartinėje visuomenėje dauguma mano, kad kvaila galvoti apie ką nors kitą, išskyrus save. Tačiau Jėzus kreipėsi į Petro ir kitų mokinių protą ir širdį, atkreipdamas jų dėmesį į tai, kad jų gyvybės bus išgelbėtos Dievo būdu, o ne laikantis pasaulietiško principo "pirmiausia aš".

Nugalėti pasaulį reiškia, kad mes, krikščionys, turime pasipriešinti savanaudiškumo principui, kuris mus supa iš visų pusių. Mes nesavanaudiškai atiduodame savo gyvenimą tarnaudami Dievui, Tiesai ir broliams. (Filipiečiams 3, 7 ir 8; 1 Jn 3, 16). Nesame pašaukti būti "ne iš pasaulio" ar gyventi atsiskyre nuo pasaulio. (Jn 17, 15). Atvirkščiai, nors ir esame pasaulyje, turime likti atskirti nuo jo principų bei standartų ir neleisti, kad mus paveiktų jo savanaudiška dvasia. Mums tenkantis išbandymas - kol fiziškai gyvename ir dirbame pasaulyje, neprisitaikyti prie bendros jo dvasios, bet ir toliau

stengtis prarasti savo gyvenimą dieviškosios meilės labui. Romiečiams 12,2

KRIKŠTAS IKI MIRTIES

Kasmet krikščionių laukia gausi palaima, kai jie mini mūsų Viešpaties Jėzaus pasiaukojančios mirties atminimą. Simbolinės duonos ir taurės vartojimas reiškia, kad mes pasisaviname Jo aukos naudą. (Mt 26, 26-29). Šitaip gavę Jo išperkamosios aukos naudą, džiaugiamės dieviškąja malone mums ir prisimename savo privilegiją taip pat aukotis - kasdien "mirti", tarsi išsižadant savęs ir atiduodant savo gyvybę vykdant Dievo valią. (1 Kor 15, 13). Tai gali būti pasaulio atstūmimas, fizinių jėgų eikvojimas arba įskaudinimas tų, kurie mus apšmeižė savo žodžiais.

Mūsų krikštas yra krikštas į Jėzaus mirtį. "Argi pamiršote, kad, krikšte susijungę su Jėzumi Kristumi, įsijungėme į Jo mirtį? Juk mes mirėme ir buvome palaidoti su Kristumi per krikštą. Ir kaip Kristus buvo prikeltas iš numirusių šlovinga Tėvo galia, taip ir mes dabar galime gyventi naują gyvenimą.

Kadangi mes buvome sujungti su juo jo mirtimi, mes taip pat būsime prikelti gyvenimui, kaip ir jis". Romiečiams 6:3-5

Gavome ypatingą kvietimą sekti mūsų brangaus Viešpaties ir Mokytojo pėdomis. "Sekti" Juo reiškia, kad mūsų patirtis pasaulyje bus panaši į Jo patirtį. Jėzus paaiškino: "Iš tiesų sakau jums: vergai nėra didesni už savo šeimininką. Taip pat ir pasiuntinys nėra svarbesnis už tą, kuris siunčia žinią". (Jn 13, 16). Tiems, kurie ištikimai seka Mokytojo pėdomis, net jei bus "nekenčiami be priežasties", duotas pažadas: "Tie, kurie nugalės, sėdės su manimi mano soste, kaip aš nugalėjau ir sėdėjau su savo Tėvu Jo soste". Apreiškimo 3, 21.